

Arrest

**nr. 334 865 van 23 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 augustus 2021. Op 16 augustus 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 maart 2023, 23 januari 2024 en 27 juli 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 2 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent in 1992 geboren in Shah Mahmoodkhel, in de stad Khost, waar u uw hele leven hebt gewoond. U ging naar school tot de 12e graad. Toen u 18 jaar oud was, trouwde u met [M. K.]. Samen hebben jullie twee kinderen, genaamd [A.] en [K.]. Uw echtgenote werkte voor het departement van de vrouwenzaken en leeft sinds de machtsovername door de taliban op verschillende plaatsen in Afghanistan.

Voor u officieel begon te werken bij de overheid, werkte u eerst gedurende 2 à 3 maanden niet-officieel op de rekruteringsdienst van het politiehooftkwartier in de stad Khost. Daar voerde u louter administratieve taken uit. In 1392 (i.e. 2013) legde u een examen af en vervolgens volgde u een opleiding van 4 maanden in Gardez. Na deze opleiding studeerde u af als 2e sergeant en na een maand werd u tewerkgesteld bij het departement 90 van de inlichtingendienst van de Afghaanse Nationale Politie. De eerste maand werkte u op het directoraat in Shashdarak, Kabul. Daar voerde u gedurende een maand administratieve taken uit en vervolgens werd u tewerkgesteld op het politiehooftkwartier in Khost. In totaal werkte u 4 à 5 jaar op het politiehooftkwartier, waarbij u diverse taken moest uitvoeren. Zo voerde u patrouilles uit en had u logistieke taken. Na de verkiezingen van 2014 – waar u moest toezien op het veilige verloop van de verkiezingen – werd u gepromoveerd tot 1e sergeant. Een van uw belangrijkste taken was echter de interne controle van het personeel. Zo moest u nagaan of er mensen van de politie corrupt waren, betrokken waren bij bacha bazi of lid waren van Daesh of de taliban. Indien iemand dergelijke zaken deed, gaf u dit door aan de bevoegde mensen en nam de inlichtingendienst de nodige stappen. De laatste 7 maanden werkte u binnen het politiehooftkwartier in het gastenverblijf van de gouverneur Abdul Jabbar Naeemi. Zo was u bijvoorbeeld betrokken bij het ontvangst van de gasten of vergezelde u de gouverneur als hij bijvoorbeeld naar een conferentie ging.

Tijdens uw werk werd u opgebeld door onbekende nummers. Ze zeiden dat u moest stoppen met werken voor de politie en dat u voor de taliban moest werken. Op een bepaald moment vonden de taliban de biometrische gegevens van uw dienst, waardoor zij op de hoogte kwamen van iedereen die daar werkte. Hierdoor probeerden de taliban iedereen te vinden en te doden, waardoor enkele van uw collega's om het leven kwamen. Ongeveer 4 maanden voor uw vertrek stopte u met werken.

Uiteindelijk verliet u Afghanistan in april 2020. U reisde via Iran naar Turkije, waar u 11 maanden verbleef. Vervolgens reisde u via Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 15/08/2021. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nadat u Afghanistan had verlaten, kwamen de taliban 2 à 3 keer naar uw huis om u te vinden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u gezond bent, maar dat u tijdens uw reisweg werd gebeten door iets en dat u een vlek hebt op uw voet (Vragenlijst DVZ, punt 32). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 03.01.2022). Bij aanvang van het eerste gehoor verklaarde u dat u een goede gezondheid hebt en dat u fysiek in orde bent (CGVS 1, p. 2). In het begin van het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u zich niet op uw gemak voelde, maar dat u zich in staat voelde om uw interview af te leggen (CGVS 2, p. 3). Tijdens het derde interview verklaarde u echter dat u – als gevolg van uw leefomstandigheden in België – mentale problemen kreeg. Zo verwees u naar het feit dat u haarverlies hebt als gevolg van stress en dat u geen rust hebt in uw leven. U verklaarde dat uw hersenen kapot zijn door de stress en zorgen (CGVS 3, p. 7; 21). Om te beginnen slaagde u er echter niet in om concreet te maken op welke manier uw medische en psychologische toestand invloed zou hebben op het persoonlijk onderhoud (CGVS 3, p. 7). U verklaarde louter dat u op een positief antwoord wachtte en het derde interview niet had verwacht, dat mensen zeiden dat u niet had mogen zeggen dat u voor de inlichtingendienste werkte, dat u zorgen en stress hebt van uw leven in Afghanistan en dat u veel zorgen hebt over uzelf en uw familie (CGVS 3, p. 7). Hieruit kan geenszins worden afgeleid op welke manier uw medische en psychologische toestand uw deelname aan het gehoor kon beïnvloeden. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het derde gehoor dat u zich in staat voelde om het interview af te leggen (CGVS 3, p. 3). Daarnaast blijkt uit de analyse van het gehoorverslag dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Vervolgens verklaarde u op het einde van het derde persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed was verlopen en dat u blij was dat u opnieuw de kans kreeg om uw hart leeg te maken (CGVS 3, p. 27). Tot slot legde u geen documenten neer ter staving van uw medische en psychologische toestand. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw werk bij de inlichtingendienst van de Afghaanse Nationale Politie en omwille van het werk van uw echtgenote. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen

niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat u werkte bij het departement 90 van de inlichtingendiensten van de Afghaanse Nationale Politie. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd.

Immers kan er geen geloof worden gehecht aan uw carrière bij het ANSF, en dit omwille van de volgende redenen:

Vooreerst slaagt u er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de totale periode dat u werkte voor het departement 90 van de inlichtingendiensten van de Afghaanse Nationale Politie.

Zo verklaarde u dat u in 1392 – na een opleiding van 4 maanden – afstudeerde aan de academie in Gardez (CGVS 1, p. 8 & CGVS 2, p. 5). Uit de door u neergelegde documenten blijkt eveneens dat u op 14/08/1392 (i.e. 05/11/2013) was geslaagd in de rang van sergeant en dat u ongeveer een maand later ging werken in de provincie Khost (zie administratief dossier, groene map). Verder verklaarde u dat u in totaal rond de 4 à 5 jaar werkte en voor geen andere overheidsdienst of -instelling werkte (CGVS 1, p. 13 & CGVS 2, p. 10 & CGVS 3, p. 6). Dit betekent dat u tot ongeveer 1397 – omgerekend 2018 – werkte voor de Afghaanse overheid. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u ongeveer 4 maanden voor uw vertrek stopte met werken (CGVS, p. 18). Rekening houdende met het feit dat u verklaarde dat u Afghanistan verliet in april 2020 (Vragenlijst DVZ, punt 37 & CGVS 1, p. 13), betekent dit dat u eind 2019 stopte met werken en dat u bijgevolg 6 jaar werkte voor de inlichtingendiensten. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat er veel mensen wachtten om mensen zoals u iets aan te doen en dat u voor een bepaalde tijd thuis verborgen verbleef (CGVS 1, p. 13). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over hoelang u precies werkte voor de Afghaanse autoriteiten. Bovendien kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u ofwel 4 maanden ondergedoken leefde ofwel dat u sinds 2018 – en bijgevolg meer dan een jaar – ondergedoken leefde, hetgeen een wezenlijk verschil is. Tot slot verwees u verder naar het feit dat de gouverneur Abdul Jabbar Naeemi geen goede dingen deed (CGVS 1, p. 13), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is en geen antwoord op de gestelde vraag. Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens het laatste gehoor verklaarde dat u 4 maanden voor uw vertrek stopte en dat dit ongeveer in de 8e maand van 1399 was (CGVS 3, p. 7). Dit wil zeggen dat u stopte met werken rond november 2020 en dat u bijgevolg ongeveer 7 jaar voor de overheid werkte, wat opnieuw niet in overeenstemming te brengen is met uw overige verklaringen. Bovendien betekent dit dat u – aangezien u verklaarde dat u 4 maanden voor uw vertrek stopte – Afghanistan verliet in het voorjaar van 2021. Dit valt niet te rijmen met uw DVZ-verklaringen en uw overige CGVS-verklaringen, aangezien u toen verklaarde dat u in april 2020 Afghanistan verliet (Vragenlijst DVZ, punt 37 & CGVS 1, p. 13). Er dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u mentale problemen hebt en het niet zo goed weet (CGVS 3, p. 7). Zoals eerder aangegeven slaagde u er niet in om te concretiseren op welke manier uw psychologische en medische toestand uw mogelijkheid om een coherent relaas af te leggen kon beïnvloeden noch legde u documenten neer ter staving van uw psychologische of medische toestand. Bijgevolg is dit een louter blote bewering. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over de totale duur van uw werk voor de Afghaanse overheid. Bijgevolg ondermijnt dit reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u voor de Afghaanse overheid werkte. Vervolgens slaagde u er niet in om een duidelijk beeld te scheppen over het niet-officiële werk dat u deed voor de Afghaanse overheid.

In het kader van uw eerste interview vertelde u dat u niet-officieel werk eruit bestond om informatie door te geven aan de autoriteiten (CGVS 1, p. 11). U verklaarde dat zij u geld gaven en dat u onder meer naar Gardez, Kaboel, Nangarhar, Kunar en Zabul ging (CGVS 1, p. 3-4; 14). Ze zeiden dat u onder meer naar die plekken moest om iemand te ontmoeten. Zo wilden zij volgens u testen of u de job zou kunnen doen of niet. Verder gaf u ook informatie door over mensen die slechte dingen deden (CGVS 1, p. 14; 15). U verklaarde dat dit niet-officieel was, dat u dit tijdens uw opleiding deed en dat u dit ongeveer 2 à 3 maanden deed (CGVS 1, p. 11; 14-15). In het kader van uw laatste interview verklaarde u dan weer dat u eerst niet-officieel bij de rekruteringsdienst op het politiehoofdkwartier in Khost werkte (CGVS 3, p. 6). U volbracht daar

administratieve taken. Zo moest u emails beantwoorden, formulieren invullen en rapporten naar de financiële dienst sturen (CGVS 3, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u dit deed voor u naar de academie in Gardez ging. U verklaarde immers dat u na die 2 à 3 maanden en voor uw naar Gardez ging niets anders deed (CGVS 3, p. 8-9). Bovendien is het hoe dan ook onwaarschijnlijk dat u deze taken uitvoerde op het moment dat u de opleiding volgde in Gardez. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u tijdens het laatste interview verklaarde dat u naar plaatsen zoals Nangahar en Kunar ging omdat u daar familie had, zonder dat u vermeldde naar daar te gaan omwille van uw niet-officiële werk (CGVS 3, p. 4-5). Toen u werd gewezen op de verklaringen van uw eerste interview, herhaalde u dat u naar Kunar en Nangarhar ging, omdat uw vrouw afkomstig is van Kunar. U verklaarde echter dat u geen officiële job had om daar naar toe te gaan (CGVS 3, p. 22). Het louter vasthouden aan één versie van uw verklaringen is uiteraard niet in staat om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van het niet-officiële werk dat u deed voor de overheid en schetst twee geheel verschillende versies. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tijdens het tweede interview verklaarde u dat u – voor u naar de academie in Gardez ging – een examen volgde op het hoofdkwartier om 2e luitenant-officier te worden en dat u uiteindelijk na een week naar Gardez ging. Voor u dit examen aflegde deed u echter geen werk voor de overheid (CGVS 2, p. 5-7). Dit is opnieuw een nieuwe voorstelling van de feiten, hetgeen de ongeloofwaardigheid verder versterkt.

Verder slaagde u er niet in om overtuigende verklaringen af te leggen over het moment waarop u tewerkgesteld werd in het politiehoofdkwartier van Khost en hoe u daar terecht kwam.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u van 18/2/1392 (i.e. 08/05/2013) tot 11/07/1392 (i.e. 03/10/2013) de opleiding volgde, dat u op 14/08/1392 (i.e. 05/11/2013) slaagde in rang van sergeant en dat u in het midden van de 9e maand van 1392 (i.e. december 2013) werd tewerkgesteld in het politiehoofdkwartier van Khost (Zie administratief dossier, blauwe map). Hieruit blijkt dat u ongeveer 2 maanden nadat u uw opleiding afrondde – en 1 maand nadat u officieel slaagde – terecht kwam in het politiehoofdkwartier van Khost. Tijdens het derde gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u – na uw opleiding in Gardez – ongeveer 2 à 3 maanden thuis was zonder nieuws, dat u vervolgens ongeveer een maand in Shashdarak werkte en dat u vervolgens naar Khost ging (CGVS 3, p. 6; 9). Verder verklaarde u dat tijdens die 2 à 3 maanden dat u thuis zat, niet werkte (CGVS 3, p. 9). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Daaruit blijkt immers dat u ongeveer 2 maanden nadat u de opleiding afrondde reeds begon te werken in Khost. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u 1 maand op zoek was naar werk en dat u de enige persoon was die naar de inlichtingendiensten ging (CGVS 3, p. 23). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien u eerder verklaarde dat u 2 of 3 maanden op zoek was en niet werkte in die periode. Bovendien werkte u dan eerst een maand in Shashdarak, wat betekende dat u ongeveer 4 maanden na uw afstuderen in Khost begon te werken. Er kan verwacht worden dat u een eenduidig beeld kan scheppen van hoelang u na uw afstuderen begon te werken op het politiehoofdkwartier in Khost. Het is immers de plaats waar u het overgrote deel van uw carrière hebt doorgebracht. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw werk voor de Afghaanse autoriteiten. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerst en tweede gehoor geen melding maakte van de periode dat u in Shashdarak werkte en dat u dit pas tijdens het derde interview ter sprake bracht. Toen u hierop werd gewezen verklaarde u dat u niet wist hoelang u daar exact werkte en dat daar niet naar werd gevraagd (CGVS 3, p. 23). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Er werd u immers tijdens het eerste en tweede interview de mogelijkheid gegeven om een overzicht te geven van uw professionele carrière bij de Afghaanse autoriteiten (CGVS 1, p. 11 & CGVS 2, p. 5-6). Er kan dan ook verwacht worden dat u hiervan eerder melding maakte. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw werk.

Daarnaast konden uw verklaringen over hoe u terechtkwam op het politiehoofdkwartier in Khost evenmin overtuigen. Enerzijds bleek uit uw verklaringen dat u er zelf voor koos om naar Khost te gaan. Zo verklaarde u dat ze u – nadat u was toegewezen aan het departement 90 van de inlichtingendienst van de Afghaanse Nationale Politie – de keuze gaven om ofwel te werken op het directoraat in Shashdarak of om naar Khost te gaan (CGVS 1, p. 11 & CGVS 2, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat u eerst werd voorgesteld om op het directoraat in Shashdarak te werken. Maar omdat u geen Dari kon spreken, stelden ze u voor om naar Khost te gaan (CGVS 2, p. 9). Tot slot verklaarde u dat u eerst een maand in Shashdarak werkte, dat zij vroegen om te blijven, maar dat u zei dat u dat niet wilde en dat u dan naar Khost ging (CGVS 3, p. 7). Anderzijds bleek uit uw verklaringen dat u verplicht werd om naar Khost te gaan. Zo verklaarde u tijdens het derde interview dat u een maand in Khost werkte en dat ze u vervolgens zeiden om naar Khost te gaan. U verklaarde dat zij deze beslissing voor u hadden genomen en dat het een soort dwang was (CGVS 3, p. 10-11). U bevestigde ondubbelzinnig dat het niet uw eigen keuze was en dat u uw job moest volgen (CGVS 3, p. 13). Bovendien verklaarde u tijdens het derde interview dat u in principe een job had gekregen in Nimroz – aan de grens met Iran – maar dat de directeur van het directoraat uiteindelijk zei dat u naar Khost kon gaan (CGVS 3, p. 9). Toen u werd gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat – nadat u wist dat u naar Nimroz moest – aan uw baas vroeg om in Khost te werken. Uiteindelijk zei hij dat u mocht gaan (CGVS 3, p. 22). Dit is echter geen afdoende verklaring, maar louter een nieuwe voorstelling van de gebeurtenissen, hetgeen de tegenstrijdigheid versterkt. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over hoe u terechtkwam op het politiehoofdkwartier in Khost, aangezien u daar al die jaren

werkte. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste en tweede interview op geen enkel moment melding maakte van het feit dat u in principe naar Nimroz moest gaan, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Tot slot kunnen uw verklaringen met betrekking tot het werk dat u uitvoerde op het politiehooftkwartier in Khost evenmin overtuigen.

Vooreerst legde u volatiele verklaringen af over wat uw eerste taken waren op het politiehooftkwartier. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat uw eerste werk logistiek was, dat u eten, drinken en materiaal naar de posten moest sturen en dat u daar het hoofd van was. Vervolgens voerde u daarna bewakingsdiensten uit vanuit het hoofdkwartier en uiteindelijk werkte u dan in het gastenhuis, waar de mensen kwamen om de gouverneur te ontmoeten (CGVS 1, p. 11). Verder verklaarde u dat u elk van die taken drie maanden deed en dat het dan veranderde (CGVS 1, p. 12). Later verklaarde u tijdens het eerste interview dat uw eerste taak eruit bestond om te patrouilleren op de markt in de stad Khost met uw commandant [T.]. U verklaarde dat jullie onder meer wapenvergunningen moesten controleren (CGVS 1, p. 15). Dit is echter iets geheel anders dan het uitvoeren van logistieke taken en het sturen van eten, drinken en materiaal naar posten. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u eveneens verklaarde dat uw eerste job in het gastenhuis van de gouverneur was (CGVS 1, p. 11), hetgeen nog iets anders is. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u – nadat de opleiding was afgerond – eerst de veiligheid rond het politiekantoor moest voorzien en dat u vervolgens naar het gastenhuis ging (CGVS 2, p. 8). U voegde er aan toe dat u ook controles moest uitvoeren over het logistiek materiaal (CGVS 2, p. 8). Later – wanneer u gevraagd werd wat uw eerste taken waren – antwoordde u dat u de veiligheid moest garanderen, dat u ook brieven moest ronddragen en dat u in het gastenhuis was van de gouverneur (CGVS 2, p. 11). Hierbij sprak u dan echter niet over de logistieke taken die u diende uit te voeren. In het kader van uw derde gehoor verklaarde u dat u – nadat u was afgestudeerd – in het gastenhuis van de gouverneur ging werken en dat dit uw eerste werk was in het politiehooftkwartier (CGVS 3, p. 12-13). Later verklaarde u dan weer dat uw eerste taak was om te patrouilleren in de bazaar en de wapenvergunningen te controleren (CGVS 3, p. 15-17). Uit voorstaande blijkt duidelijk dat u er niet in slaagt om een duidelijk beeld te scheppen van de taken die u als eerste diende uit te voeren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw werk verder ondermijnt.

Vervolgens legde u ook inconsistente verklaringen af over wanneer u precies voor de gouverneur werkte en hoelang u dit deed. In het kader van uw eerste interview verklaarde u dat uw eerste en laatste job in het gastenhuis voor de gouverneur was (CGVS 1, p. 11). Tijdens het tweede interview verklaarde u dat u – nadat u uw dienst in het politiehooftkwartier van Khost had gedaan – werd doorverwezen naar het gastenhuis van de gouverneur, waar u 4,5 jaar werkte (CGVS 2, p. 5-6). Hieruit blijkt duidelijk dat u pas na het uitvoeren van uw andere taken voor de gouverneur ging werken. In het kader van uw derde interview verklaarde u dan weer in eerste instantie dat uw eerste werk in het gastenhuis op het politiehooftkwartier was (CGVS 3, p. 12-13). Wanneer u dan werd gevraagd hoelang u dit deed, verklaarde u eerst dat u 5 maanden voor de intelligentiedienst werkte en dat u dan 4 jaar voor de gouverneur werkte (CGVS 3, p. 12-13). Hieruit blijkt opnieuw dat u pas later – nadat u al enige tijd in Khost werkte – bij de gouverneur ging werken en dat dit dus niet uw eerste job was. Bovendien verklaarde u later dat u ongeveer 7 maanden in het gastenhuis van de gouverneur werkte en dat u vervolgens de rest van uw carrière binnen het hoofdkwartier voor de inlichtingendienst werkte (CGVS 3, p. 13). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u was afgestudeerd als medewerker van de inlichtingendienst en dat u daar af en toe moest zitten en de bezoekers van de veiligheidscommandanten moest ontvangen (CGVS 3, p. 13). Dit is geenszins een verklaring voor deze inconsistentie. Tot slot verklaarde u dan weer dat u de laatste 7 maanden van uw carrière voor de gouverneur Abdul Jabbar Naeemi werkte en dat u eerder niet in het gastenhuis werkte (CGVS 3, p. 16; 18). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, waar u stelde dat dit uw eerste job was. Na confrontatie verklaarde u dat u alle bevelen moest accepteren en dat – als zij u naar het gastenhuis wilden sturen – dat u daar heen ging (CGVS 3, p. 23-24). Dit is echter geen verklaring voor uw inconsistente verklaringen. U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de periode waarin u precies voor de gouverneur werkte, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare informatie. Uit de informatie die door het CGVS werd ingewonnen, blijkt immers dat Abdul Jabbar Naeemi gouverneur was van de provincie Khost van 08/04/2010 tot 06/06/2015 (zie administratief dossier, blauwe map). Indien u daadwerkelijk de laatste 7 maanden van uw carrière voor de gouverneur werkte in Khost, betekent dit dat u – rekening houdende met uw verschillende verklaringen – ergens tussen 2017 – 2020 voor de gouverneur werkte. Dit is echter onmogelijk, aangezien duidelijk blijkt dat slecht tot 2015 gouverneur was van de provincie Khost. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw werk voor de Afghaanse autoriteiten.

Er dient vastgesteld te worden dat er kop noch staart valt te krijgen aan uw verklaringen over zowel de periode, de omstandigheden als de inhoud van uw werk bij het ANSF. Bovendien kloppen uw verklaringen over uw werk voor de gouverneur van de provincie Khost niet met de beschikbare landeninformatie. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS dan ook geen geloof worden gehecht aan uw werk voor het departement 90 van de inlichtingendiensten van de Afghaanse Nationale Politie. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Vervolgens – met betrekking tot uw verklaringen dat u werd gebeld door verschillende nummers, dat ze zeiden dat u moest stoppen om voor de politie te werken en voor de taliban moest werken, dat de taliban uw biometrische gegevens hebben en dat er na uw vertrek 2 of 3 keer taliban naar uw huis kwamen (Vragenlijst DVZ, vraag 4-5 & CGVS 1, p. 17-18 & CGVS 3, p. 24-25) – dient het volgende opgemerkt te worden. Vooreerst dient benadrukt te worden dat – aangezien er door het CGVS geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor de Afghaanse overheid werkte – er eveneens weinig geloofwaardigheid kan worden toegekend aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ werd gevraagd of u ooit persoonlijk werd benaderd door de taliban. Daarop antwoordde u dat zij uw collega's doodden, maar u nooit vonden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Er kan echter verwacht worden dat u op dat moment melding maakte van de telefonische bedreigingen, aangezien dit de enige persoonlijke en concrete bedreigingen waren terwijl u in Afghanistan was. Daarnaast verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u geen persoonlijke problemen had in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de taliban.

Voor zover u daarnaast in uw hoofde een vrees zou aanhalen voor vervolging door de taliban omwille van het werk van uw vrouw, dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw [M.] voor het departement van de vrouwenzaken werkte. U verklaarde dat zij daar aan het hoofd stond en de mensen die voor haar werkten moest controleren. De dienst stond in voor de ondersteuning van Afghaanse vrouwen (CGVS 1, p. 6-7). Uzelf haalt aldus geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw vrouw, louter omdat zij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd.

Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw echtgenote zou hebben gekend of zou dienen te vrezen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vrouw nog steeds in Afghanistan is, maar telkens op verschillende plaatsen verblijft (CGVS 1, p. 7 & CGVS 2, p. 3-4 & CGVS 3, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw echtgenote geen concrete problemen of incidenten meemaakte als gevolg van haar werk (CGVS 3, p. 25). Nochtans verklaarde u tijdens het tweede interview dat de taliban uw vrouw zoeken en dat er huiszoekingen plaatsvinden naar haar. Bovendien vertelde u dat de taliban heel sterk staan en veel – specifieke – informatie in hun bezit hebben (CGVS 2, p. 24). Tot slot verklaarde u dat de taliban haar biometrische gegevens hebben (CGVS 3, p. 24). Binnen deze door u geschetste context is het weinig overtuigend dat de taliban niet sneller stappen ondernamen tegen uw echtgenote. Zeker aangezien u verklaarde dat de taliban – na uw vertrek – uw huis doorzochten en uw vrouw toen aanwezig was. Voor die inval waren er al foto's van uw vrouw in de krant en op sociale media verschenen (CGVS 3, p. 25). Bovendien kwam uw vrouw soms een checkpoint tegen van de taliban (CGVS 3, p. 25). U verklaarde dat ze uw echtgenote niet mochten fouilleren omdat ze een vrouw is (CGVS 3, p. 25). Er kan echter verwacht worden dat – als zij daadwerkelijk uw vrouw willen – de taliban verdere stappen zou ondernemen. Door het afleggen van weinig overtuigende verklaringen over de vervolging van uw echtgenote toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die werkten voor de voormalige overheid in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan.

U haalt hoe dan ook geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan in uw hoofde als gevolg van het werk van uw vrouw. Tijdens het eerste gehoor – toen u werd gevraagd of u nog andere problemen had in Afghanistan – verklaarde u dat u door uw werk problemen had (CGVS 1, p. 19). Indien u daadwerkelijk problemen had omwille van het werk van uw echtgenote, kan verwacht worden dat u daar melding van maakte op dat moment. Bovendien dient opnieuw benadrukt te worden dat u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u geen persoonlijke problemen had in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Tot slot werd u gevraagd naar welke concrete problemen u had ondervonden als gevolg van het werk van uw vrouw. Hierop kon u echter geen eenduidig antwoord geven en verwees u naar het feit dat de taliban haar biometrische gegevens hebben, dat

ze u vroegen waarom u uw job deed en dat ze u op het directoraat vroegen waarom u niet met uw vrouw werkte (CGVS 3, p. 24). Dergelijke verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u persoonlijke problemen ondervond als gevolg van het werk van uw echtgenote. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroegere medewerker van de voormalige Afghaanse overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Er kan door het CGVS geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw werk voor de Afghaanse overheid en het werk van uw echtgenote.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopie van uw paspoort en uw originele taskara bevestigen uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van uw schooldocumenten bevestigen dat u tot de 12e graad naar school ging, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot uw originele politiebade, uw originele biometrische kaart, uw originele bankkaart, uw originele opleidingscertificaten en de originele brieven van de academie en inlichtingendiensten en de kopieën van uw foto's, dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)). Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Verder legde u enkele screenshots neer uit een reportage van Shamshad TV. Het is echter niet mogelijk om u te herkennen op deze beelden, noch kunnen hier verdere conclusies uit getrokken worden. Tot slot bevestigen de kopieën van de documenten van uw echtgenote dat zij werkte voor het ministerie van vrouwenzaken, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat u persoonlijke problemen kende als gevolg van haar werk. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat de documenten aantonen dat uw echtgenote haar functie uitoefende tot en met 17/11/2016 (i.e. 17/11/1394). Uit de documenten kan echter niet worden afgeleid dat zij hierna nog steeds dit werk deed. Het feit dat uw echtgenote sindsdien in Afghanistan verbleef – zonder verder nog concrete persoonlijke problemen of incidenten meegemaakt te hebben – ondermijnt in sterke mate de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EA

SO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/7PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiïeten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_Ju

ly_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm\(europa.eu\)\)](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu))) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,⁷ EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westerse land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afgaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afgaanse en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afgaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afgaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afgaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afgaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afgaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afgaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het vluchtelingenverdrag), de

artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De verzoekende partij brengt naar voor dat de grieven van de commissaris-generaal niet draagkrachtig zijn en dat ze zelf een oprechte inspanning heeft geleverd om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Ze beantwoordde de vragen van de commissaris-generaal zo goed als ze kon. De vragen waren echter vaak te uitgebreid voor haar profiel. Ze meent een coherent relaas te hebben afgelegd zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Er is volgens haar geen rekening gehouden met haar ongeschoold profiel.

2.3. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze de taliban vreesde vanwege haar werk bij de inlichtingendiensten van de voormalige Afghaanse regering maar ook vanwege het werk van haar vrouw. Volgens haar trekt de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van deze vrees in twijfel wegens bepaalde inconsistenties in de tijd van haar verklaringen. Ze wil hierbij opmerken dat ze in 2013 bij de inlichtingendienst is gekomen en daar ongeveer 4 à 5 jaar heeft gewerkt. Het is belangrijk op te merken dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaring onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel. De door haar gerapporteerde feiten dateren van 10 jaar geleden. Ze heeft in de tussentijd de inlichtingendienst verlaten wegens bedreigingen tegen haar, ze heeft haar land van herkomst ontvlucht en heeft haar familie achtergelaten en een extreem lange migratiereis gemaakt. Ze meent dat de beoordeling van haar geloofwaardigheid minder zwaar had moeten worden aangerekend. Er moet vastgesteld worden dat ze haar precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van de commissaris-generaal te streng is. De commissaris-generaal heeft volgens haar een subjectieve beoordeling gemaakt door strenge eisen te stellen en zonder rekening te houden met haar bijzondere profiel. Volgens haar is de commissaris-generaal van mening dat het feit dat ze voor de Afghaanse regering heeft gewerkt niet betekent dat ze zou worden vervolgd als ze naar Afghanistan zou terugkeren. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit rapporten die aantonen dat mensen die banden hadden met de voormalige regering in Afghanistan vervolgd worden.

2.4. Ze wil opmerken dat het belangrijk is om op te merken dat ze drie keer door de commissaris-generaal werd gehoord. Tijdens deze verhoren werd ze uitvoerig ondervraagd over haar verschillende functies binnen de inlichtingendienst, haar vrees voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan, de incidenten waarmee ze tijdens haar werk te maken kreeg en hoe vaak ze van baan veranderde. Volgens haar betwist de commissaris-generaal de aangevoerde elementen niet. Tijdens haar tweede en derde persoonlijke onderhoud stelt ze uitvoerig en gedetailleerd te zijn ondervraagd over haar verleden bij de inlichtingendienst en wil ze opmerken dat de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Zo werden er volgens haar geen tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot de beschrijving van de functies die ze bekleedde, de incidenten die ze opsomde en de feiten waarop ze zich beroept en de chronologie van deze feiten. Daarnaast heeft ze ook een aantal gedetailleerde documenten over haar achtergrond bij de inlichtingendiensten neergelegd. De commissaris-generaal wijst deze documenten af omdat er een hoge mate van corruptie en documentenfraude in Afghanistan heerst. Ze betoogt echter dat dit echte documenten zijn die ze ter goeder trouw heeft neergelegd. Ze wil er ook op wijzen dat de commissaris-generaal geen opvallende anomalieën in deze documenten heeft vastgesteld. Ze meent dat deze documenten op zijn minst een begin van bewijs zijn en dat de verzoekende partij het voordeel van de twijfel moet krijgen. De verzoekende partij brengt verder naar voor dat familieleden van mensen die door de voormalige overheid zijn tewerkgesteld weldegelijk het doelwit zijn van bepaalde aanvallen. Ze verwijst daarbij naar verschillende rapporten en citeert hieruit.

2.5. De verzoekende partij stelt verder als verwesterd beschouwd te kunnen worden omdat ze Afghanistan vier jaar geleden verlaten heeft. Ze verwijst daarbij naar verschillende rapporten en citeert hieruit om haar stelling te onderbouwen. Ze verwijst eveneens naar een arrest van de Raad. Ze brengt *in concreto* naar voor dat ze sinds meer dan vier jaar in Europa leeft en duidelijk verwesterd is. Wat haar fysieke verschijning betreft, draagt ze nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt ze zich casual. Ze heeft geen baard en draagt haar haren op een moderne manier. Ze heeft duidelijk een Westerse stijl. Ze werkt regelmatig en volgt Nederlandse lessen om haar Nederlands te verbeteren. Wat de niet-zichtbare elementen van haar verwestering betreft, heeft ze in de loop van de twee jaar die ze in Europa heeft doorgebracht haar integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de Westerse cultuur en *mores*.

2.6. Ze verwijst eveneens naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en economische situatie in Afghanistan. Ze meent dat deze situatie problematisch is waardoor ze de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend.

2.7. De verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten waarmee ze de veiligheidssituatie in Afghanistan wil aankaarten. Ze meent dat het niet veilig is in Afghanistan en dat ze daarom de subsidiaire bescherming moet worden toegekend in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. De verzoekende partij vraagt in hoofddeorde om de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar de commissaris-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en nieuwsartikelen:

- EUAA-rapport, "*Afghanistan. Targeting of Individuals*", augustus 2022;
- EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023;
- Nansen, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021;
- UNHCR, "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*", 16 december 1998;
- UNHCR, "*Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR*", SCIFA, 6 November 2002;
- UNHCR "*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018;
- EASO COI query, "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, "*Tilbagevendende til Afghanistan*", oktober 2017;
- Stahlmann, F., "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*", 2019;
- Refugee Support Network, "*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*", april 2016;
- N. MAJIDI, "*Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home*", 16 november 2016;
- F. STAHLMANN, "*Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*", 28 maart 2018;
- UN Security Council, "*Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*", 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL, "*No longer a child: from the UK to Afghanistan*", *Forced Migration Review* 2013, (62) 63;
- Asylus, "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017;
- Mixed Migration Centre, "*Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees*", januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report, "*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*", December 2017;
- F. STAHLMANN, "*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*", *Asylmagazin* 2019;
- UNHCR GUIDELINES, "*Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention*", 28 april 2004,
- Save the Children, "*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*", 2018;
- B. ROGGIO, "*Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'*", 10 juni 2020;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*", *Migration Studies* 2013;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "*Deportation Stigma and Re-migration*", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015;
- E. BOWERMAN, "*Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans*", *Forced Migration Review*, 2017;
- 2 N. MAJIDI en L. HART, "*Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications*", *Migration Policy Practice* 2016;
- Refugee Law Initiative, "*The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*";
- EUAA, "*Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report*", August 2022;
- EUAA, "*Afghanistan – Country focus*", December 2023;
- EAUU, "*Country Guidance: Afghanistan*", van mei 2024;
- Gandhara, "*Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander*", 01.07.2022;
- Human Rights Council, "*Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*", 04.03.2022;
- European Parliament, "*Answer given by High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission*", 05.01.2022;
- Vogelhaar, Nansen Note 2 – 22 "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers*", 23 juni 2022;
- La Libre, "*Les Afghans aussi méritent notre aide*", 2022, 23 maart 2022;

- VRT news, “VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: “Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit””, 31 maart 2022;
- The Constitutional Foundation, “*The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe*”, 2000;
- EASO, “*Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report*”, januari 2022;
- La Libre, “*Afghanistan: les talibans estiment “se rapprocher” d’une reconnaissance internationale*”, 3 februari 2022;
- La Libre, “*L’Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n’est pas une fatalité*”, 17 februari 2022;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban*”, februari 2022;
- RTBF, “*Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l’ancien régime*”, 9 februari 2022;
- UNHCR, “*Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale répondre aux besoins de l’Afghanistan*”;
- United Nations News, “*Afghanistan : les Talibans tentent d’effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l’ONU*” 17 januari 2022;
- France TV info, “*Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir*”, 16 augustus 2021;
- PNUD, “*Le PNUD alerte sur le fait que les atteintes aux droits des femmes aggraveront le désastre économique en Afghanistan*”, 18.04.2023;
- Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Aielagentschap in Afhaanse dossiers*”, 23 juni 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 24 april 2025 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA, “*COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024;
- EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Khost. Ze verklaart naar school te zijn geweest tot de 12de graad. Ze trouwde op haar 18 jaar en heeft twee kinderen. Haar echtgenote werkte voor het departement van de vrouwenzaken en leeft sinds de machtsovername door de taliban op verschillende plaatsen in Afghanistan. De verzoekende partij verklaart twee à drie maanden niet-officieel voor de voormalige Afghaanse overheid te hebben gewerkt op de rekruteringsdienst van het politiehooftkwartier in de stad Khost. Ze vervolgde vervolgens een opleiding van vier maanden waarna ze afstudeerde als tweede sergeant van de nationale politie. Ze ging vervolgens op de inlichtingendienst van de nationale politie werken. Ze was er ongeveer vier à vijf jaar werkzaam. Eén van de belangrijkste taken van de verzoekende partij was de interne controle van personeel. Ze moest nagaan of mensen corrupt waren, betrokken waren bij bacha bazi of lid waren van daesh of de taliban. Ze was de laatste zeven maanden van haar tewerkstelling werkzaam in het gastenverblijf van de lokale gouverneur. Ze werd tijdens haar werk opgebeld door onbekende nummers. De bellers zeiden dat ze moest stoppen met werken voor de politie en dat ze voor de taliban moest werken. Op een bepaald moment vonden de taliban de biometrische gegevens van haar dienst waardoor ze op de hoogte kwamen van iedereen die daar werkte. De taliban probeerden iedereen te vinden en te doden. De taliban doodden ook enkele van haar collega's. Ze vreest bij een terugkeer vervolging door de taliban omwille van haar werk bij de inlichtingendienst van de Afghaanse nationale politie en omwille van het werk van haar echtgenote.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) haar paspoort;
- (ii) haar taskara;
- (iii) haar werkbadge;
- (iv) haar bankkaart;
- (v) verschillende certificaten;
- (vi) haar biometrische identiteitskaart;
- (vii) een brief van de academie;
- (viii) een brief over haar tewerkstelling;
- (ix) een brief betreffende haar promotie;
- (xi) verschillende appreciatiebrieven;
- (xii) brief over haar aanstelling;
- (xiii) pasfoto's;
- (xiv) haar diploma van de 12de graad;
- (xv) screenshots van een tv reportage;
- (xvi) verschillende documenten betreffende haar echtgenote en haar tewerkstelling.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Het paspoort en de taskara van de verzoekende partij kunnen het bewijs leveren van haar identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De bankkaart van de verzoekende partij kan aantonen dat ze over een bankkaart beschikte in Afghanistan maar kan haar vluchtrelaas verder op geen enkele wijze ondersteunen.

Haar diploma van de 12de graad kan aantonen dat ze effectief tot de twaalfde graad naar school is geweest. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal noch kan het haar vluchtrelaas ondersteunen.

Haar pasfoto's kunnen haar vluchtrelaas niet ondersteunen.

Wat de verschillende screenshots betreft, stelt de commissaris-generaal terecht dat het onmogelijk is om de verzoekende partij te herkennen op deze beelden noch kunnen deze beelden het vluchtrelaas van de verzoekende partij onderbouwen

Wat betreft de verschillende documenten die betrekking hebben op de tewerkstelling van de verzoekende partij bij de voormalige overheid, zijnde haar werkbadge, verschillende certificaten, een biometrische identiteitskaart, een brief van de academie, een brief met betrekking tot haar tewerkstelling, een brief over haar promotie, verschillende appreciatiebrieven, een brief met betrekking tot haar aanstelling als medewerker, kunnen de tewerkstelling van de verzoekende partij en haar daarbij horende vrees niet aantonen of staven. De commissaris-generaal stelt immers terecht in de bestreden beslissing dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er een hoge mate van documentenfraude en corruptie heerst in Afghanistan en dat dergelijke documenten eenvoudig tegen een vergoeding kunnen worden verkregen. Omwille van deze reden hebben deze documenten slechts een beperkte bewijswaarde. Door louter te stellen in het verzoekschrift dat ze deze documenten ter goeder trouw heeft neergelegd en dat er in deze documenten geen opvallende anomalieën kunnen worden teruggevonden, brengt de verzoekende partij geen elementen bij waaruit blijkt dat deze documenten authentiek zijn. Er kan dus worden besloten dat de verzoekende partij met deze documenten haar tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid en haar daaruit volgende vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt. In dit opzicht verwijst de verzoekende partij in het verzoekschrift ook naar een arrest van de Raad. Er dient echter op gewezen dat de continentale en Belgische rechtstraditie geen precedentswerking kent. Haar verwijzing naar een arrest van de Raad is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij voegt ook verschillende documenten toe waarmee ze de tewerkstelling van haar echtgenote voor het departement voor vrouwenzaken in Afghanistan wil aantonen. In punt 6.3.2. zal echter worden besproken dat de verzoekende partij de huwelijksband tussen haar en haar echtgenote niet aannemelijk maakt. Daar de verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt is het ook niet dienstig om deze documenten op hun echtheid te controleren daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt een familielid te zijn van iemand die tewerkgesteld was voor de voormalige Afghaanse regering.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan de carrière van de verzoekende partij bij het Afghaans nationale leger. De commissaris-generaal baseert deze conclusie op basis van de volgende vaststellingen:

- de verzoekende partij slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de totale periode die ze werkte voor de inlichtingendiensten van de Afghaanse nationale politie;
- de verzoekende partij slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen over het niet-officiële werk dat ze deed voor de Afghaanse overheid;
- ze slaagde er niet in om overtuigend verklaringen af te leggen over het moment waarop ze tewerkgesteld was op het politiehooftkwartier en hoe ze daar terecht kwam;
- haar verklaringen met betrekking tot het werk dat ze uitvoerde op het politiehooftkwartier niet konden overtuigen;
- ze inconsistente verklaringen aflegt over het werk dat ze uitvoerde voor de gouverneur en haar verklaringen omtrent de tewerkstelling voor de gouverneur niet overeenkomen met de beschikbare informatie over wanneer deze gouverneur werkzaam was in Afghanistan;
- er kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die ze heeft moeten ondergaan door de taliban daar ze verklaart nooit persoonlijk te zijn benaderd door de taliban, geen melding maakte van de telefonische bedreigingen die ze heeft gekregen van de taliban en tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaart geen problemen te hebben gehad met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te

weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De verzoekende partij brengt in de eerste plaats naar voor dat er niet genoeg rekening is gehouden met haar persoonlijke situatie en profiel bij het beoordelen van haar verklaringen. De elementen met betrekking tot haar vluchtrelaas dateren van tien jaar geleden en in de tussentijd heeft ze haar tewerkstelling bij de inlichtingendienst verlaten, heeft ze haar land van herkomst ontvlucht, haar gezin achtergelaten en een extreem lange migratiereis gemaakt. Ze wijst ook verder op haar ongeschoold profiel. Dit betoog is echter niet voldoende om de motivering van de commissaris-generaal betreffende haar ongeloofwaardig vluchtrelaas te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij er niet in slaagt om consistente en overtuigende verklaringen af te leggen omtrent de periode van haar tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid en de gouverneur en de inhoud van haar tewerkstelling. Dit betreffen kernelementen van haar vluchtrelaas en er kan dan ook verwacht worden dat de verzoekende partij hier correcte verklaringen over kan afleggen, ook al hebben deze gebeurtenissen tien jaar geleden plaatsgevonden. Het is verder niet duidelijk waarom de verzoekende partij geen kennis meer zou hebben van de inhoud van haar tewerkstelling en de periode dat ze tewerkgesteld was omdat ze haar land van herkomst heeft ontvlucht en een migratiereis van meer dan een jaar heeft gemaakt. De verzoekende partij maakt dit ook niet duidelijk in haar verzoekschrift. Tenslotte dient er op gewezen dat de verzoekende partij verklaart tot de twaalfde graad naar school te zijn gegaan (NPO 15 maart 2023, p. 9). Er kan dus niet worden aangenomen dat ze effectief een ongeschoold profiel heeft. Ze geeft met dit betoog in het verzoekschrift trouwens zelf verklaringen die tegenstrijdig zijn met de verklaringen die ze heeft afgelegd bij de commissaris-generaal. Ze verklaart immers nog lessen te hebben gehad over computers en weldegelijk een opleiding te hebben gekregen voor haar tewerkstelling voor de voormalig Afghaanse overheid (NPO 15 maart 2023, p.11 en p.15). Het is dan ook tegenstrijdig van de verzoekende partij dat ze verwijst naar het feit dat ze geen opleiding heeft gehad om haar tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken maar de verklaringen die ze aannemelijk wil maken houden in dat ze een opleiding heeft gehad in Afghanistan. Dit betoog raakt kant noch wal en kan geen vergoelijking zijn voor haar tegenstrijdige en inconsistente verklaringen.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die stellen dat voormalige werknemers van de Afghaanse overheid het risico lopen om te worden vervolgd. Dit wordt echter niet betwist door de commissaris-generaal. De tewerkstelling van de verzoekende partij voor de Afghaanse overheid wordt echter wel in twijfel getrokken en de verzoekende partij slaagt er niet in om deze tewerkstelling aannemelijk te maken of de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal enkel een gebrek aan consistentie in de tijdsperiodes tijdens haar tewerkstelling voor de Afghaanse inlichtingendiensten, heeft vastgesteld. Er werden volgens haar geen inconsistenties vastgesteld met betrekking tot de beschrijving van haar functies die ze bekleedde, de incidenten die ze opsomde, de feiten waarop ze zich beroept en in de chronologie van die feiten. De verzoekende partij gaat met dit betoog echter in het geheel voorbij aan de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de plaatsen waar ze tewerkgesteld was, de inhoud van haar tewerkstelling en de functies die ze uitoefende. De verzoekende partij voert geen concreet verweer tegen deze vaststellingen van de commissaris-generaal en doet geen enkele moeite om de vastgestelde tegenstrijdigheden *in concreto* te weerleggen of aan te vechten. Haar algemeen betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de motivering van de commissaris-generaal waar hij stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt en omwille van deze tewerkstelling vervolging dient te vrezen. Deze motivering wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier:

“Immers kan er geen geloof worden gehecht aan uw carrière bij het ANSF, en dit omwille van de volgende redenen:

“Vooreerst slaagt u er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de totale periode dat u werkte voor het departement 90 van de inlichtingendiensten van de Afghaanse Nationale Politie.

Zo verklaarde u dat u in 1392 – na een opleiding van 4 maanden – afstudeerde aan de academie in Gardez (CGVS 1, p. 8 & CGVS 2, p. 5). Uit de door u neergelegde documenten blijkt eveneens dat u op 14/08/1392 (i.e. 05/11/2013) was geslaagd in de rang van sergeant en dat u ongeveer een maand later ging werken in de provincie Khost (zie administratief dossier, groene map). Verder verklaarde u dat u in totaal rond de 4 à 5 jaar werkte en voor geen andere overheidsdienst of -instelling werkte (CGVS 1, p. 13 & CGVS 2, p. 10 & CGVS 3, p. 6). Dit betekent dat u tot ongeveer 1397 – omgerekend 2018 – werkte voor de Afghaanse overheid. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u ongeveer 4 maanden voor uw vertrek stopte met werken (CGVS, p. 18). Rekening houdende met het feit dat u verklaarde dat u Afghanistan verliet in april 2020 (Vragenlijst DVZ, punt 37 & CGVS 1, p. 13), betekent dit dat u eind 2019 stopte met werken en dat u bijgevolg 6 jaar werkte voor de

inlichtingendiensten. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat er veel mensen wachtten om mensen zoals u iets aan te doen en dat u voor een bepaalde tijd thuis verborgen verbleef (CGVS 1, p. 13). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over hoelang u precies werkte voor de Afghaanse autoriteiten. Bovendien kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u ofwel 4 maanden ondergedoken leefde ofwel dat u sinds 2018 – en bijgevolg meer dan een jaar – ondergedoken leefde, hetgeen een wezenlijk verschil is. Tot slot verwees u verder naar het feit dat de gouverneur Abdul Jabbar Naeemi geen goede dingen deed (CGVS 1, p. 13), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is en geen antwoord op de gestelde vraag. Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens het laatste gehoor verklaarde dat u 4 maanden voor uw vertrek stopte en dat dit ongeveer in de 8e maand van 1399 was (CGVS 3, p. 7). Dit wil zeggen dat u stopte met werken rond november 2020 en dat u bijgevolg ongeveer 7 jaar voor de overheid werkte, wat opnieuw niet in overeenstemming te brengen is met uw overige verklaringen. Bovendien betekent dit dat u – aangezien u verklaarde dat u 4 maanden voor uw vertrek stopte – Afghanistan verliet in het voorjaar van 2021. Dit valt niet te rijmen met uw DVZ-verklaringen en uw overige CGVS-verklaringen, aangezien u toen verklaarde dat u in april 2020 Afghanistan verliet (Vragenlijst DVZ, punt 37 & CGVS 1, p. 13). Er dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u mentale problemen hebt en het niet zo goed weet (CGVS 3, p. 7). Zoals eerder aangegeven slaagde u er niet in om te concretiseren op welke manier uw psychologische en medische toestand uw mogelijkheid om een coherent relaas af te leggen kon beïnvloeden noch legde u documenten neer ter staving van uw psychologische of medische toestand. Bijgevolg is dit een louter blote bewering. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over de totale duur van uw werk voor de Afghaanse overheid. Bijgevolg ondermijnt dit reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u voor de Afghaanse overheid werkte. Vervolgens slaagde u er niet in om een duidelijk beeld te scheppen over het niet-officiële werk dat u deed voor de Afghaanse overheid.

In het kader van uw eerste interview vertelde u dat u niet-officieel werk eruit bestond om informatie door te geven aan de autoriteiten (CGVS 1, p. 11). U verklaarde dat zij u geld gaven en dat u onder meer naar Gardez, Kaboel, Nangarhar, Kunar en Zabul ging (CGVS 1, p. 3-4; 14). Ze zeiden dat u onder meer naar die plekken moest om iemand te ontmoeten. Zo wilden zij volgens u testen of u de job zou kunnen doen of niet. Verder gaf u ook informatie door over mensen die slechte dingen deden (CGVS 1, p. 14; 15). U verklaarde dat dit niet-officieel was, dat u dit tijdens uw opleiding deed en dat u dit ongeveer 2 à 3 maanden deed (CGVS 1, p. 11; 14-15). In het kader van uw laatste interview verklaarde u dan weer dat u eerst niet-officieel bij de rekruteringsdienst op het politiehooftkwartier in Khost werkte (CGVS 3, p. 6). U volbracht daar administratieve taken. Zo moest u emails beantwoorden, formulieren invullen en rapporten naar de financiële dienst sturen (CGVS 3, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u dit deed voor u naar de academie in Gardez ging. U verklaarde immers dat u na die 2 à 3 maanden en voor uw naar Gardez ging niets anders deed (CGVS 3, p. 8-9). Bovendien is het hoe dan ook onwaarschijnlijk dat u deze taken uitvoerde op het moment dat u de opleiding volgde in Gardez. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u tijdens het laatste interview verklaarde dat u naar plaatsen zoals Nangarhar en Kunar ging omdat u daar familie had, zonder dat u vermeldde naar daar te gaan omwille van uw niet-officiële werk (CGVS 3, p. 4-5). Toen u werd gewezen op de verklaringen van uw eerste interview, herhaalde u dat u naar Kunar en Nangarhar ging, omdat uw vrouw afkomstig is van Kunar. U verklaarde echter dat u geen officiële job had om daar naar toe te gaan (CGVS 3, p. 22). Het louter vasthouden aan één versie van uw verklaringen is uiteraard niet in staat om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van het niet-officiële werk dat u deed voor de overheid en schetst twee geheel verschillende versies. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tijdens het tweede interview verklaarde dat u – voor u naar de academie in Gardez ging – een examen volgde op het hoofdkwartier om 2e luitenant-officier te worden en dat u uiteindelijk na een week naar Gardez ging. Voor u dit examen aflegde deed u echter geen werk voor de overheid (CGVS 2, p. 5-7). Dit is opnieuw een nieuwe voorstelling van de feiten, hetgeen de ongeloofwaardigheid verder versterkt.

Verder slaagde u er niet in om overtuigende verklaringen af te leggen over het moment waarop u tewerkgesteld werd in het politiehooftkwartier van Khost en hoe u daar terecht kwam.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u van 18/2/1392 (i.e. 08/05/2013) tot 11/07/1392 (i.e. 03/10/2013) de opleiding volgde, dat u op 14/08/1392 (i.e. 05/11/2013) slaagde in rang van sergeant en dat u in het midden van de 9e maand van 1392 (i.e. december 2013) werd tewerkgesteld in het politiehooftkwartier van Khost (Zie administratief dossier, blauwe map). Hieruit blijkt dat u ongeveer 2 maanden nadat u uw opleiding afrondde – en 1 maand nadat u officieel slaagde – terecht kwam in het politiehooftkwartier van Khost. Tijdens het derde gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u – na uw opleiding in Gardez – ongeveer 2 à 3 maanden thuis was zonder nieuws, dat u vervolgens ongeveer een maand in Shashdarak werkte en dat u vervolgens naar Khost ging (CGVS 3, p. 6; 9). Verder verklaarde u dat tijdens die 2 à 3 maanden dat u thuis zat, niet werkte (CGVS 3, p. 9). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Daaruit blijkt immers dat u ongeveer 2 maanden nadat u de opleiding afrondde reeds begon te werken in Khost. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u 1 maand op zoek was naar werk en dat u de enige persoon was die naar de inlichtingendiensten ging (CGVS 3, p. 23). Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien u eerder verklaarde dat u 2 of 3 maanden op zoek was en niet werkte in die periode. Bovendien werkte u dan eerst een maand in Shashdarak, wat

betekende dat u ongeveer 4 maanden na uw afstuderen in Khost begon te werken. Er kan verwacht worden dat u een eenduidig beeld kan scheppen van hoelang u na uw afstuderen begon te werken op het politiehoofdkwartier in Khost. Het is immers de plaats waar u het overgrote deel van uw carrière hebt doorgebracht. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw werk voor de Afghaanse autoriteiten. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste en tweede gehoor geen melding maakte van de periode dat u in Shashdarak werkte en dat u dit pas tijdens het derde interview ter sprake bracht. Toen u hierop werd gewezen verklaarde u dat u niet wist hoelang u daar exact werkte en dat daar niet naar werd gevraagd (CGVS 3, p. 23). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Er werd u immers tijdens het eerste en tweede interview de mogelijkheid gegeven om een overzicht te geven van uw professionele carrière bij de Afghaanse autoriteiten (CGVS 1, p. 11 & CGVS 2, p. 5-6). Er kan dan ook verwacht worden dat u hiervan eerder melding maakte. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw werk.

Daarnaast konden uw verklaringen over hoe u terecht kwam op het politiehoofdkwartier in Khost evenmin overtuigen. Enerzijds bleek uit uw verklaringen dat u er zelf voor koos om naar Khost te gaan. Zo verklaarde u dat ze u – nadat u was toegewezen aan het departement 90 van de inlichtingendienst van de Afghaanse Nationale Politie – de keuze gaven om ofwel te werken op het directoraat in Shashdarak of om naar Khost te gaan (CGVS 1, p. 11 & CGVS 2, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat u eerst werd voorgesteld om op het directoraat in Shashdarak te werken. Maar omdat u geen Dari kon spreken, stelden ze u voor om naar Khost te gaan (CGVS 2, p. 9). Tot slot verklaarde u dat u eerst een maand in Shashdarak werkte, dat zij vroegen om te blijven, maar dat u zei dat u dat niet wilde en dat u dan naar Khost ging (CGVS 3, p. 7). Anderzijds bleek uit uw verklaringen dat u verplicht werd om naar Khost te gaan. Zo verklaarde u tijdens het derde interview dat u een maand in Khost werkte en dat ze u vervolgens zeiden om naar Khost te gaan. U verklaarde dat zij deze beslissing voor u hadden genomen en dat het een soort dwang was (CGVS 3, p. 10-11). U bevestigde ondubbelzinnig dat het niet uw eigen keuze was en dat u uw job moest volgen (CGVS 3, p. 13). Bovendien verklaarde u tijdens het derde interview dat u in principe een job had gekregen in Nimroz – aan de grens met Iran – maar dat de directeur van het directoraat uiteindelijk zei dat u naar Khost kon gaan (CGVS 3, p. 9). Toen u werd gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat – nadat u wist dat u naar Nimroz moest – aan uw baas vroeg om in Khost te werken. Uiteindelijk zei hij dat u mocht gaan (CGVS 3, p. 22). Dit is echter geen afdoende verklaring, maar louter een nieuwe voorstelling van de gebeurtenissen, hetgeen de tegenstrijdigheid versterkt. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over hoe u terecht kwam op het politiehoofdkwartier in Khost, aangezien u daar al die jaren werkte. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste en tweede interview op geen enkel moment melding maakte van het feit dat u in principe naar Nimroz moest gaan, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Tot slot kunnen uw verklaringen met betrekking tot het werk dat u uitvoerde op het politiehoofdkwartier in Khost evenmin overtuigen.

Vooreerst legde u volatiele verklaringen af over wat uw eerste taken waren op het politiehoofdkwartier. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat uw eerste werk logistiek was, dat u eten, drinken en materiaal naar de posten moest sturen en dat u daar het hoofd van was. Vervolgens voerde u daarna bewakingsdiensten uit vanuit het hoofdkwartier en uiteindelijk werkte u dan in het gastenhuis, waar de mensen kwamen om de gouverneur te ontmoeten (CGVS 1, p. 11). Verder verklaarde u dat u elk van die taken drie maanden deed en dat het dan veranderde (CGVS 1, p. 12). Later verklaarde u tijdens het eerste interview dat uw eerste taak eruit bestond om te patrouilleren op de markt in de stad Khost met uw commandant [T.]. U verklaarde dat jullie onder meer wapenvergunningen moesten controleren (CGVS 1, p. 15). Dit is echter iets geheel anders dan het uitvoeren van logistieke taken en het sturen van eten, drinken en materiaal naar posten. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u eveneens verklaarde dat uw eerste job in het gastenhuis van de gouverneur was (CGVS 1, p. 11), hetgeen nog iets anders is. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u – nadat de opleiding was afgerond – eerst de veiligheid rond het politiekantoor moest voorzien en dat u vervolgens naar het gastenhuis ging (CGVS 2, p. 8). U voegde er aan toe dat u ook controles moest uitvoeren over het logistiek materiaal (CGVS 2, p. 8). Later – wanneer u gevraagd werd wat uw eerste taken waren – antwoordde u dat u de veiligheid moest garanderen, dat u ook brieven moest ronddragen en dat u in het gastenhuis was van de gouverneur (CGVS 2, p. 11). Hierbij sprak u dan echter niet over de logistieke taken die u diende uit te voeren. In het kader van uw derde gehoor verklaarde u dat u – nadat u was afgestudeerd – in het gastenhuis van de gouverneur ging werken en dat dit uw eerste werk was in het politiehoofdkwartier (CGVS 3, p. 12-13). Later verklaarde u dan weer dat uw eerste taak was om te patrouilleren in de bazaar en de wapenvergunningen te controleren (CGVS 3, p. 15-17). Uit voorstaande blijkt duidelijk dat u er niet in slaagt om een duidelijk beeld te scheppen van de taken die u als eerste diende uit te voeren, hetgeen de geloofwaardigheid van uw werk verder ondermijnt.

Vervolgens legde u ook inconsistente verklaringen af over wanneer u precies voor de gouverneur werkte en hoelang u dit deed. In het kader van uw eerste interview verklaarde u dat uw eerste en laatste job in het gastenhuis voor de gouverneur was (CGVS 1, p. 11). Tijdens het tweede interview verklaarde u dat u – nadat u uw dienst in het politiehoofdkwartier van Khost had gedaan – werd doorverwezen naar het gastenhuis van de gouverneur, waar u 4,5 jaar werkte (CGVS 2, p. 5-6). Hieruit blijkt duidelijk dat u pas na het uitvoeren van uw andere taken voor de gouverneur ging werken. In het kader van uw derde interview verklaarde u dan

weer in eerste instantie dat uw eerste werk in het gastenhuis op het politiehofkwartier was (CGVS 3, p. 12-13). Wanneer u dan werd gevraagd hoelang u dit deed, verklaarde u eerst dat u 5 maanden voor de intelligentiedienst werkte en dat u dan 4 jaar voor de gouverneur werkte (CGVS 3, p. 12-13). Hieruit blijkt opnieuw dat u pas later – nadat u al enige tijd in Khost werkte – bij de gouverneur ging werken en dat dit dus niet uw eerste job was. Bovendien verklaarde u later dat u ongeveer 7 maanden in het gastenhuis van de gouverneur werkte en dat u vervolgens de rest van uw carrière binnen het hoofdkwartier voor de inlichtingendienst werkte (CGVS 3, 13). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u was afgestudeerd als medewerker van de inlichtingendienst en dat u daar af en toe moest zitten en de bezoekers van de veiligheidscommandanten moest ontvangen (CGVS 3, p. 13). Dit is geenszins een verklaring voor deze inconsistentie. Tot slot verklaarde u dan weer dat u de laatste 7 maanden van uw carrière voor de gouverneur Abdul Jabbar Naeemi werkte en dat u eerder niet in het gastenhuis werkte (CGVS 3, p. 16; 18). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, waar u stelde dat dit uw eerste job was. Na confrontatie verklaarde u dat u alle bevelen moest accepteren en dat – als zij u naar het gastenhuis wilden sturen – dat u daar heen ging (CGVS 3, p. 23-24). Dit is echter geen verklaring voor uw inconsistente verklaringen. U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van de periode waarin u precies voor de gouverneur werkte, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare informatie. Uit de informatie die door het CGVS werd ingewonnen, blijkt immers dat Abdul Jabbar Naeemi gouverneur was van de provincie Khost van 08/04/2010 tot 06/06/2015 (zie administratief dossier, blauwe map). Indien u daadwerkelijk de laatste 7 maanden van uw carrière voor de gouverneur werkte in Khost, betekent dit dat u – rekening houdende met uw verschillende verklaringen – ergens tussen 2017 – 2020 voor de gouverneur werkte. Dit is echter onmogelijk, aangezien duidelijk blijkt dat slecht tot 2015 gouverneur was van de provincie Khost. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw werk voor de Afghaanse autoriteiten.

Er dient vastgesteld te worden dat er kop noch staart valt te krijgen aan uw verklaringen over zowel de periode, de omstandigheden als de inhoud van uw werk bij het ANSF. Bovendien kloppen uw verklaringen over uw werk voor de gouverneur van de provincie Khost niet met de beschikbare landeninformatie. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS dan ook geen geloof worden gehecht aan uw werk voor het departement 90 van de inlichtingendiensten van de Afghaanse Nationale Politie. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Vervolgens – met betrekking tot uw verklaringen dat u werd gebeld door verschillende nummers, dat ze zeiden dat u moest stoppen om voor de politie te werken en voor de taliban moest werken, dat de taliban uw biometrische gegevens hebben en dat er na uw vertrek 2 of 3 keer taliban naar uw huis kwamen (Vragenlijst DVZ, vraag 4-5 & CGVS 1, p. 17-18 & CGVS 3, p. 24-25) – dient het volgende opgemerkt te worden. Vooreerst dient benadrukt te worden dat – aangezien er door het CGVS geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor de Afghaanse overheid werkte – er eveneens weinig geloofwaardigheid kan worden toegekend aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ werd gevraagd of u ooit persoonlijk werd benaderd door de taliban. Daarop antwoordde u dat zij uw collega's doodden, maar u nooit vonden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Er kan echter verwacht worden dat u op dat moment melding maakte van de telefonische bedreigingen, aangezien dit de enige persoonlijke en concrete bedreigingen waren terwijl u in Afghanistan was. Daarnaast verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u geen persoonlijke problemen had in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de taliban."

6.3.2. De verzoekende partij brengt verder naar voor dat ze vervolging vreest omwille van de tewerkstelling van haar vrouw genaamd M.K. Ze verklaart dat haar vrouw tewerkgesteld was voor het departement van vrouwenzaken. Ze stond aan het hoofd en moest mensen die voor haar werkten controleren. Het departement stond in voor de ondersteuning van Afghaanse vrouwen.

Indien een verzoeker om internationale bescherming vervolging vreest omdat een familielid tewerkgesteld was voor de voormalige Afghaanse regering is de bewijslast driedelig. De verzoekende partij moet in de eerste plaats de familieband tussen haar en deze andere persoon die werkzaam zou zijn voor de Afghaanse overheid aantonen, vervolgens moet ze aantonen dat deze persoon voor de voormalig Afghaanse overheid tewerkgesteld was en ten derde moet ze aantonen dat ze omwille van de tewerkstelling en de familieband vervolging dient te vrezen. Indien deze drie elementen cumulatief zijn aangetoond, kan worden besloten tot een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij slaagt er evenwel niet in om bovenstaande elementen cumulatief aannemelijk te maken. Zo slaagt ze er niet in om een familieband aannemelijk te maken tussen haar en M.K.

De verzoekende partij legt geen enkel document neer waaruit kan blijken dat ze getrouwd is met M.K. Zo legt ze geen huwelijksakte of enkel ander document neer ter staving van haar huwelijk. Ze legt wel verschillende foto's van M.K. neer. Uit deze foto's kan echter niet blijken dat de verzoekende partij getrouwd is met M.K. Verder zijn de verklaringen van de verzoekende partij omtrent hoe het huwelijk tot stand gekomen is, eerder

beperkt. Wanneer ze door de commissaris-generaal wordt gevraagd op welke manier haar huwelijk tot stand is gekomen, beperkt zich tot te stellen dat mensen van Khost relaties hebben met mensen van Kunar en er familieleden werden uitgehuwelijkt aan mensen van Kunar en andersom (NPO 15 maart 2023, p.7). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk als uitgebreid worden beschouwd. Daar de verzoekende partij vervolging vreest omwille van het huwelijk met M.K. en haar tewerkstelling, kan er dan ook verwacht worden dat ze hierover meer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Bovendien blijkt uit de documenten die de verzoekende partij neerlegt dat M.K. reeds werkzaam was voor de Afghaanse overheid sinds 2003. Er liggen immers documenten neer met betrekking tot haar werk die dateren van 2003 (zie map 6, “Documenten” in het administratief dossier). Daar de verzoekende partij verklaart dat ze getrouwd is met M.K. toen ze 18 jaar was, heeft dit huwelijk plaatsgevonden in 2010 (verklaring dvz, vraag 15). M.K. was toen minstens 7 jaar werkzaam voor de voormalige Afghaanse regering. Op het moment van het huwelijk had haar echtgenote dus reeds een hoge functie binnen de werking van de voormalige Afghaanse overheid. Gelet op de hoge positie van M.K., kan er dan ook vanuit worden verwacht dat de verzoekende partij hier meer details of elementen over naar voor zou kunnen brengen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Omwille van deze reden, kan er geen geloof worden gehecht aan het huwelijk van de verzoekende partij en M.K. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van dit huwelijk een gegronde vrees heeft op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.3.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.4. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een toegeschreven verwestering. Ze verwijst hiervoor in het verzoekschrift naar verschillende rapporten die stellen dat Afghanen die lange tijd in het buitenland verbleven hebben of Afghanen die als verwesterd worden beschouwd een risico lopen op vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade. Ze brengt in het verzoekschrift naar voor dat ze duidelijk verwesterd is omdat ze meer dan vier jaar in Europa verblijft. Ze draag nooit traditionele Afghaanse kleding, kleedt zich casual, heeft geen baard en draagt haar haren op een moderne manier. Ze stelt regelmatig te werken in België en lessen te volgen om Nederlands te leren. De verzoekende partij voert aan haar integratie te hebben geperfectioneerd en zich vertrouwd te hebben gemaakt met de Westerse cultuur en *mores*.

6.3.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.

De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de

verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land" (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip 'godsdienst', geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C 426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C 25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag "dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd", of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald" (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het Hof heeft er ook op gewezen dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelviging hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, punten 51 en 52).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer

algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip 'godsdienselijke overtuiging' en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Lasten en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere

de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136

vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto*-immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die*

de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

6.3.4.3. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is, in de zin dat zij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Evenmin kan uit een louter verblijf alhier blijken dat de verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden noch maakt zij concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België als zodanig zal worden beschouwd. De bewering dat zij volledig verwesterd is, blijft verder zeer algemeen en vaag, wordt niet nader geconcretiseerd, ingevuld of toegelicht, laat staan dat deze beweerde "Westerse" manier van denken/gedragen enigszins wordt geïllustreerd of gestaafd.

Er wordt immers niet *in concreto* aangetoond dat er bij haar sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban en die dermate sterk is dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat zij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of hun omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging haar kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap in haar regio van herkomst. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij hier een levensstijl ontwikkeld heeft die voor haar identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat zij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

De verzoekende partij brengt naar voor dat zij werkt en Nederlandse les volgt. Ze laat echter volledig na om deze beweringen te staven met enig document. Ze toont dan ook niet aan dat ze effectief werkt en Nederlandse les in België volgt. Ze toont ook niet aan dat haar tewerkstelling of het volgen van Nederlandse lessen, een uiting zijn van een politieke of religieuze overtuiging dan wel fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit en dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin kunnen deze activiteiten en de aard ervan volgen dat de verzoekende partij bij terugkeer normoverschrijding of verwestering zal worden toegeschreven, laat staan een overtuiging of geloof zal worden toegedicht die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van activiteiten hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en geviséerd en zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Voorts toont de verzoekende partij met haar algemene verklaringen niet *in concreto* aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden

geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Ook kan uit haar activiteiten alhier niet blijken dat haar gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

De verzoekende partij stelt verder haar integratie geperfectioneerd te hebben en zich vertrouwd te hebben gemaakt met de Westerse cultuur en *mores*. Ze stelt nooit Afghaanse kledij te dragen, zich casual te kleden, geen baard te hebben en haar haren op een moderne manier te dragen. Ze heeft verder een duidelijk Westerse stijl. De verzoekende partij laat echter na om deze beweringen op enig moment te onderbouwen met enig document of bijkomende concrete verklaring. Ze schetst dan ook geen concreet en diepgaand beeld van de impact van haar verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom zij hierdoor onder de negatieve aandacht van haar lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij doorheen de jaren die zij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie niet kan aantonen dat de verzoekende partij in geval van terugkeer een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/ normoverschrijding al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Het is dan ook niet dienstig dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar verschillende arresten. In de aanvullende nota voert de verzoekende partij aan dat het principe dat rechterlijke beslissingen geen

precedentswaarde hebben in de continentale rechtstraditie niet mag worden ingeroepen omdat dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die gevisieerd worden door de hoogste leider van de Taliban. Het is echter niet in het minst duidelijk waarom hierdoor de precedentenwerking in het kader van haar beroep plots wel van toepassing zou zijn, laat staan dat de verzoekende partij dit duidelijk maakt in het verzoekschrift. Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/ normoverschrijding.

6.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij om internationale bescherming moet daarbij aannemelijk maken dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er

milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg, anders dan wat verzoeker voorhoudt, niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts toont ze niet aan dat ze bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto*-autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de

voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto*-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: "In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between *de facto* Afghan forces and Pakistani forces.") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan – Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Khost. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 en 4 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij driemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich steeds laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier,

op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS